

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.493 van 26 mei 2011
in de zaak A. 199.254/IX-7073**

In zake : Thomas VALENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Kitty Vinck en Sofie Bontinck
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 februari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 februari 2011 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij Thomas Valent definitief uit zijn ambt ontheven wordt vanaf 7 februari 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 mei 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de verzoeker, advocaat Thomas De Donder, die loco advocaten Kitty Vinck en Sofie Bontinck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is ten tijde van de bestreden beslissing inspecteur van politie bij de lokale politie te Antwerpen. Hij maakt er deel uit van het fietsteam “Orida”.

3.2. De verzoeker blijft van 5 december tot en met 17 december 2010 weg van het werk. Hij bezorgt in dat verband twee medische attesten die aangeven dat de behandelende geneesheer hem voor die periode ongeschikt heeft bevonden om “sommige dienstactiviteiten te presteren”, met als omschrijving van de beperkingen: “geen fietsen”.

3.3. Met een brief van 16 december 2010, aangetekend verzonden op 22 december 2010, deelt de korpschef van de verzoeker hem het volgende mee:

“Op 8 december 2010 hebben onze diensten een medisch attest van u ontvangen waarin bevestigd wordt dat u voor de periode van 5 december tot en met 15 december niet in staat bent om bepaalde dienstprestaties te leveren, met name te fietsen. Uzelf hebt uw dienstregeling op 6 december gemeld dat u volledig arbeidsongeschikt was tot en met 15 december 2010.

U had zich op 6 december terug bij de Lokale Politie Antwerpen moeten aanbieden, aangezien u slechts vrijgesteld bent van bepaalde dienstactiviteiten en niet volledig arbeidsongeschikt bent. Bijgevolg bent u sinds 6 december 2010 onregelmatig afwezig.

Ik wens u te wijzen op het feit dat iedere personeelslid steeds gevolg moet geven aan elke oproep in verband met het vervullen van de dienst en moet vermijden dat het vertrouwen van het publiek in hun beschikbaarheid wordt geschaad.

Wanneer een personeelslid meer dan tien dagen onregelmatig afwezig is gebleven, maakt deze ambtshalve en zonder opzegging het voorwerp uit van een definitieve ambtsontheffing. Dit betekent dat u uw hoedanigheid als personeelslid van het politiekorps verliest. Deze maatregel wordt genomen door de burgemeester.

De datum waarop de termijn van tien dagen wordt berekend, vangt aan vanaf de dag waarop u onregelmatig afwezig bent, dus vanaf 6 december 2010.

Wanneer de termijn van tien kalenderdagen is verstreken, zal ik de burgemeester inlichten over de onregelmatigheid van uw afwezigheid. U zal van deze mededeling aangetekend nog een kopie ontvangen. Na deze kennisgeving resten u nog tien kalenderdagen om uw argumenten of enig ander gegeven mee te delen dat toelaat mij uit te spreken over het al dan niet onregelmatig karakter van uw afwezigheid.

Vervolgens verleen ik een gemotiveerd advies met betrekking tot het al dan niet onregelmatig karakter van uw afwezigheid en stuur dit, samen met de in voorkomend geval door u naar voor gebrachte argumenten of gegevens, door naar de burgemeester die de beslissing tot ambtsontheffing neemt.

Als operationeel medewerker heeft u een basisopleiding genoten. Dit betekent dat bij een eventuele beslissing tot definitieve ambtsontheffing u kan worden verplicht om conform art. IX.I.10 RPPol aan de gemeente een vergoeding te betalen voor de basisopleiding.”

3.4. Met een brief van 30 december 2010 reageert de verzoeker daarop als volgt:

“[...]

Daar ik van mening ben dat ik niet onregelmatig afwezig was, kan u hieronder mijn argumenten lezen.

Zondag 5 december ben ik vroeger gestopt met werken omdat de pijn in mijn rug niet meer houdbaar was. Ik had al enkele dagen pijn in mijn onderrug.

Door het slechte weer moesten we voetpatrouilles doen. De pijn in mijn onderrug werd hierdoor erger. Maandag 6 december ben ik naar de huisdokter geweest. Vervolgens heb ik mijn dienstleiding gebeld dat ik niet kon komen werken door een geforceerde rug. Ik heb nooit de bewoordingen gebruikt dat ik ‘volledig arbeidsongeschikt’ was.

Afgelopen jaar had ik twee arbeidsongevallen en was ik arbeidsongeschikt van 19/10 tot en met 29/11/2009 en van 02/04 tot en met 31/07/2010.

In beide gevallen werd ik na enkele weken volledige arbeidsongeschiktheid door mijn huisarts geadviseerd te vragen naar aangepast werk omdat ik het moeilijk kreeg zolang thuis te zitten. Ik heb toen contact opgenomen met de dienst HRM en met mijn dienstleiding. Ik kreeg telkens het antwoord dat aangepast werk bij Orida onmogelijk is omdat het een operationele dienst is.

Bij mijn tweede arbeidsongeval moest ik op 28 mei 2010 op controle bij de arts van Ethias, dokter J [P.]. Dokter [P.] heeft een schrijven aan de politie gericht waarin hij adviseerde om mij aangepast [werk] te laten uitvoeren. Die dag zelf heb ik nog contact gehad met de dienst HRM. Daar hebben ze mij nogmaals verteld dat dit niet mogelijk was maar dat ze verder gingen informeren. Enkele dagen later ben ik op de dienst zelf langs geweest. Ik kreeg wederom het antwoord dat aangepast werk onmogelijk was.

Hierdoor was ik van mening dat aangepast werk inderdaad onmogelijk was.

Ik heb mijn huisdokter toch gevraagd om op mijn ziektedocument in te vullen dat ik in staat was om aangepast werk te verrichten maar geen rugbelastende diensten. Ik hoopte op deze manier duidelijk te maken dat ik gemotiveerd was om enig werk te verrichten. Ik hoopte dat dit deze keer wel mogelijk was en men mij alsnog zou contacteren om aangepast werk te doen. Ik was ervan overtuigd dat men mij eerst zou contacteren in verband [met] aangepast werk en dat ik mij dan pas moest aanmelden.

Ik heb nooit de intentie gehad om onrechtmatig afwezig te zijn. Indien ik had geweten dat het noodzakelijk was mij aan te melden had ik dit uiteraard onmiddellijk en zonder fout gedaan.

Op 28 december jl. kreeg ik telefoon van [Y.L.], Coördinator interne bedrijfsvoering bij LP/OPO/LC. Hij vertelde mij dat hij een fax kreeg van HRM waarin bevestigd werd dat ik aangepast werk mocht uitvoeren. Hij zou CP [D.] en CP [V.G.] in kennis gesteld hebben. Hij voegde hieraan toe dat men mij volgens de gangbare procedure had moeten contacteren om mij dit te melden.

Ik ben op geen enkele manier gecontacteerd geweest met de vraag mij aan te melden in verband met het aangepast werk.

Ondertussen is de toestand van mijn rug verergerd en ben ik volledig arbeidsongeschikt sinds donderdag 23 december jl.”

3.5. Met een brief van 31 december 2010 deelt de korpschef de burgemeester van de stad Antwerpen mee dat de verzoeker sinds 6 december 2010 onregelmatig afwezig is. Een kopie van die brief wordt aan de verzoeker bezorgd, waarbij hem een termijn van tien dagen wordt gegeven om zijn “argumenten of enig ander gegeven” mee te delen.

3.6. Op 31 januari 2011 adviseert de korpschef van de verzoeker de burgemeester om tot de definitieve ambtsontheffing van de verzoeker wegens ongewettigde afwezigheid te beslissen.

3.7. Op 3 februari 2011 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot de definitieve ambtsontheffing van de verzoeker. De beslissing luidt:

“[...]”

De medische getuigschriften van 6 december 2010 respectievelijk 13 december 2010 vermelden enkel een vrijstelling van bepaalde dienstprestaties in hoofde van inspecteur van politie Thomas Valent.

Inspecteur van politie Thomas Valent had zich dus op 6 december 2010 moeten aanmelden op zijn werkplaats, wat hij heeft nagelaten.

Integendeel, bij zijn telefonische melding aan zijn dienstregeling werd door hem geen gewag gemaakt van een dienstvrijstelling, en liet hij uitschijnen volledig arbeidsongeschikt te zijn.

Inspecteur van politie Thomas Valent beweert dat bij twee vorige arbeidsongevallen (dd. 19.10.2009 en 02.04.2010) zijn huisarts adviseerde om aangepast werk te vragen. Hij zou telkens van de directie HRM en zijn dienstleiding te horen hebben gekregen dat dit bij het Orida-fietsteam onmogelijk was.

Voor de arbeidsongeschiktheid als gevolg van het arbeidsongeval van 19.10.2009, attesteerde zijn behandelende geneesheer een volledige arbeidsongeschiktheid voor de periode van 19.10.2009 tot en met 21.11.2009.

De medische getuigschriften vermelden niet dat inspecteur van politie Thomas Valent aangepast werk mag verrichten. Er werd in die zin ook op geen enkele andere wijze een verzoek gericht, noch door de geneesheer, noch door inspecteur van politie Thomas Valent. De verwijzing van inspecteur van politie Thomas Valent in zijn verweerschrift naar het arbeidsongeval van 19.10.2009 is dan ook niet ter zake.

Wat betreft het arbeidsongeval van 02.04.2010, attesteerde de behandelende geneesheer een volledige arbeidsongeschiktheid voor de periode van 02.04.2010 tot en met 09.07.2010.

Slechts voor de periode van 12.07.10 tot 24.07.10 bracht inspecteur van politie Thomas Valent een medisch getuigschrift binnen met een vrijstelling voor bepaalde dienstactiviteiten met als omschrijving: “beperkingen hand, pols links”.

Zijn werkgever ontving het medisch getuigschrift pas op 20.07.2010, d.w.z. 8 dagen nadat het inging en 4 dagen voor het einde van de geattesteerde periode, wat in strijd is met de onderrichting dat het medisch getuigschrift binnen de 24 uur (poststempel geldt als bewijs) moet worden verzonden.

Inspecteur van politie Thomas Valent bood zich ook toen niet aan op zijn werkplaats en liet zijn werkgever in de waan dat hij volledig arbeidsongeschikt was.

De verwijzing van inspecteur van politie Thomas Valent naar het arbeidsongeval van 02.04.2010 toont enkel aan dat inspecteur van politie Thomas Valent ook voor de periode van 12.07.2010 tot en met 24.07.2010 onregelmatig afwezig was.

Inspecteur van politie Thomas Valent verzendt zijn medische getuigschriften overigens systematisch niet binnen de voorgeschreven termijn, wat de controle door de werkgever bemoeilijkt, zoniet onmogelijk maakt.

Naar aanleiding van een controleonderzoek door dokter J. [P.] (controlearts van Ethias), zou een brief gestuurd zijn naar de Lokale Politie Antwerpen met het advies om inspecteur van politie Thomas Valent aangepast werk te laten uitvoeren.

Een dergelijke brief heeft de Lokale Politie Antwerpen nooit ontvangen.

Inspecteur van politie Thomas Valent voert in zijn verweerschrift aan dat hij op 28 december 2010 door de coördinator Interne Bedrijfsvoering werd gecontacteerd, naar aanleiding van een fax van HRM, met de bevestiging dat hij aangepast werk zou kunnen uitvoeren. Op 24 december 2010 meldde inspecteur van politie Thomas Valent zich opnieuw ziek. Omdat hij zich bij de vorige meldingen ziek meldde, terwijl hij enkel werd vrijgesteld om bepaalde dienstprestaties te leveren, werd hij opgebeld door de coördinator Interne Bedrijfsvoering, om expliciet te vragen wat op het medisch getuigschrift vermeld stond. Van een fax uitgaande van de dienst HRM, waarin bevestigd werd dat hij aangepast werk mocht uitvoeren, is evenwel geen sprake. Deze laatste ziektemelding vermeldt overigens een volledige arbeidsongeschiktheid en gaat niet over de periode van onregelmatige afwezigheid.

In zijn verweerschrift voert inspecteur van politie Thomas Valent aan dat hij ervan overtuigd was dat hij eerst gecontacteerd zou worden door zijn werkgever over aangepast werk en dat hij zich daarna pas zou moeten aanmelden bij zijn werkgever.

Op 12 oktober 2009 werd inspecteur van politie Thomas Valent reeds gewezen op het correct naleven van de procedures bij ziekte/arbeidsongeval en het correct en tijdig overhandigen van de medische attesten, dit naar aanleiding van niet-gewettigde ziektedagen voor de periode van 1 oktober tot en met 4 oktober 2009. Als bijlage werd inspecteur van politie Thomas Valent op 12 oktober 2009 de korpsnota “medische controle van afwezigheden wegens ziekte” bezorgd. Inspecteur van politie Thomas Valent was dus goed op de hoogte van de te volgen procedure.

Uit de hiervoor aangehaalde voorgaanden blijkt duidelijk dat inspecteur van politie Thomas Valent de procedures die hem ter kennis werden gebracht bewust niet volgt.

Art. 125 WGP vereist voor de definitieve ambtsontheffing dat het personeelslid meer dan 10 dagen onregelmatig afwezig moet zijn geweest. Inspecteur van politie Thomas Valent was van 6 december 2010 tot en met 17 december 2010 onregelmatig afwezig. Aan deze voorwaarde wordt dus voldaan.

Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun beschikbaarheid. Iedere politieambtenaar moet gevolg geven aan elke oproep in verband met het vervullen van de dienst en vermijden dat het vertrouwen van het publiek in deze beschikbaarheid wordt geschaad. Een politieambtenaar mag niet zonder toelating of rechtvaardiging van zijn dienst wegblijven.

Inspecteur van politie Thomas Valent meldde aan zijn dienstregeling dat hij volledig arbeidsongeschikt was, terwijl hij enkel een vrijstelling genoot om bepaalde dienstprestaties uit te oefenen. Bijgevolg was hij onregelmatig afwezig.

Inspecteur van politie Thomas Valent kan op geen enkele wijze zijn handelswijze rechtvaardigen, daar hij meermaals expliciet op de hoogte werd gesteld van de te volgen procedure.

Reeds in het verleden was inspecteur van politie Thomas Valent onregelmatig afwezig waarbij hem de kans werd geboden zich te verbeteren, doch zonder resultaat.

Wanneer een personeelslid meer dan tien dagen onregelmatig afwezig is gebleven, maakt deze ambtshalve en zonder opzegging het voorwerp uit van een definitieve ambtsontheffing.

Besluit:

Gelet op de aangetekende brief van 22 december 2010 van korpschef [E.B.] waarbij overeenkomstig art. IX.I.V. RPPol inspecteur van politie Thomas Valent op de hoogte wordt gebracht van de procedure tot definitieve ambtsontheffing;

Gelet op de brief van 31 december 2010 waarbij korpschef [E.B.] mij overeenkomstig art. IX.1.6, 1ste lid, RPPol, officieel in kennis stelde van de onregelmatige afwezigheid van inspecteur van politie Thomas Valent;

Gelet op de aangetekende brief van 31 december waarbij overeenkomstig art. IX.I.6, 2de lid RPPol een kopie van het hiervoor vermeld schrijven werd bezorgd aan inspecteur van politie Thomas Valent;

Gelet op het verweerschrift dat inspecteur van politie Thomas Valent overeenkomstig art. IX.I.6, 2de RPPol bezorgde op 3 januari 2011;

Gelet op het gemotiveerd advies van 31 januari 2011 verleend door korpschef [E.B.];

Beslis ik tot de definitieve ambtsontheffing van inspecteur van politie Thomas Valent met ingang van 7 februari 2011.

Deze beslissing heeft tot gevolg dat inspecteur van politie Thomas Valent zijn hoedanigheid als personeelslid verliest op grond van art. 125 WGP.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van het enig middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert de schending aan van artikel 125 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP), van de artikelen IX.I.2 tot en met IX.I.7 van het RPPol, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht. Hij stelt dat de verwerende partij slechts mag overgaan tot definitieve ambtsontheffing wanneer, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, het vermoeden dat het betrokken personeelslid niet langer in dienst wenst te blijven, niet geacht kan worden weerlegd te zijn en dat het daarbij van geen belang is of het door dat personeelslid aangebrachte motief ter weerlegging van dat vermoeden de toets van de wettigheid kan doorstaan.

Concreet stelt hij dan dat hij de HRM-diensten van zijn politiezone tot tweemaal toe in kennis heeft gesteld van zijn arbeidsongeschiktheid als gevolg van een rugletsel door de overlegging van een geneeskundig attest en dat zijn huisarts hem aanvankelijk volledig arbeidsongeschikt wou verklaren, maar dat hij zulks op zijn uitdrukkelijk verzoek niet heeft gedaan, om zo de mogelijkheid open te houden om aangepast werk te krijgen. Hij heeft nooit enige intentie geuit om uit de dienst weg te blijven, maar had graag een alternatieve, rugbesparende tewerkstelling gekregen, maar de verwerende partij heeft geen enkel initiatief genomen om hem uit te nodigen voor een alternatieve tewerkstelling. Een en ander toont volgens de verzoeker aan dat hij op geen enkel ogenblik zijn dienstactiviteit heeft willen beëindigen. Er kan volgens hem hoegenaamd geen sprake zijn van enige onregelmatige afwezigheid, gelet op de medische getuigschriften. Bovendien heeft de verwerende partij zelfs nagelaten te informeren naar zijn intenties, zodat de hoorplicht is geschonden. Die intenties blijken overigens zeer duidelijk uit zijn brief van 30 december 2010. Hij besluit dat de verwerende partij op basis van de concrete feitelijke gegevens in redelijkheid het vermoeden dat de verzoeker niet langer in dienst wenste te blijven, niet kan wettigen.

6. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat zij de wettelijke procedure tot definitieve ambtsontheffing, voorzien in het IX.I.5 en IX.I.6 van het RPPol nauwgezet gevolgd heeft. Wat de bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de verwerende partij erop dat de Raad van State slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt. Zij merkt op dat de medische getuigschriften de afwezigheid van de verzoeker niet dekken. De verzoeker beroept zich ten onrechte op de houding van de verwerende partij tijdens eerdere gevallen van arbeidsongeschiktheid, nu voor die periodes wel degelijk van een volledige arbeidsongeschiktheid van de verzoeker sprake was. De verzoeker kan niet ernstig beweren dat hij in de veronderstelling verkeerde zich niet te moeten aanmelden voor de dienst omdat hij slechts vrijgesteld was van fietsprestaties. Overigens zijn ook eerdere onregelmatige afwezigheden in rekening gebracht. Gelet op die elementen meent de verwerende partij dat zij ervan mocht uitgaan dat de verzoeker niet langer in dienst wenste te blijven, een vermoeden dat niet werd weerlegd door de verzoeker. De verwerende partij betoogt verder dat de verzoeker in de gelegenheid is gesteld zijn argumenten te doen kennen, wat hij ook gedaan heeft. Uit dat alles meent de verwerende partij in alle redelijkheid te hebben kunnen afleiden dat het vermoeden van onregelmatige afwezigheid niet werd weerlegd door de verzoeker, zodat hij zich vanaf 16 december 2010 in de voorwaarden bevond om met toepassing van artikel 125 van de wet van 7 december 1998 van ambtswege te worden ontslagen. Zij bevat ter zake geen enkele beoordelingsbevoegdheid eens zij heeft vastgesteld dat een personeelslid zich in de toepassingsvoorwaarden van dat artikel 125 bevindt en daarom is een schending van het proportionaliteitsbeginsel in zaken als de onderhavige uitgesloten.

Beoordeling

7. Artikel 125, derde lid, van de WGP, luidt als volgt:

“Wanneer zij [lees: de politieambtenaren] meer dan tien dagen onregelmatig afwezig zijn gebleven, worden zij, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, van ambtswege uit hun ambt ontslagen. (...)”

Die bepaling is nader uitgewerkt in het RPPol:

- artikel IX.I.2, eerste lid, 4°:

“Maakt ambtshalve en zonder opzegging het voorwerp uit van een definitieve ambtsontheffing:

[...]

4° het personeelslid dat overeenkomstig artikel 125, derde lid, van de wet meer dan tien dagen onregelmatig afwezig is gebleven”.

- artikel IX.I.5:

“Wanneer een personeelslid onregelmatig afwezig is in de zin van artikel 125 van de wet (...), stelt de korpschef, (...), het personeelslid met een aangetekende brief in kennis van de inhoud van artikel 125 van de wet, van de artikelen IX.I.6 en IX.I.10 en van de datum vanaf dewelke de in artikel 125 van de wet bedoelde termijn van tien dagen wordt berekend.”

- artikel IX.I.6:

“Wanneer de termijn van tien dagen is verstreken, licht de korpschef (...) onmiddellijk de burgemeester, (...) in over de onregelmatigheid van de afwezigheid.

Het personeelslid ontvangt met een aangetekende brief eveneens een kopie van de in het eerste lid bedoelde mededeling. Tevens wordt het verzocht uiterlijk binnen de tien dagen na de kennisgeving van deze kopie, aan de korpschef, (...), zijn argumenten of enig ander gegeven mee te delen dat toelaat zich uit te spreken over het al dan niet onregelmatig karakter van zijn afwezigheid.

De korpschef of de commissaris-generaal verleent een gemotiveerd advies met betrekking tot het al dan niet onregelmatig karakter van de afwezigheid en stuurt dit, samen met de door het personeelslid in voorkomend geval naar voor gebrachte argumenten of gegevens, door naar de in artikel 125, derde lid, van de wet bedoelde overheid die beslist.

[...]”.

8. Het ontslag van ambtswege, bedoeld in artikel 125, derde lid, van de WGP, is geen tuchtmaatregel, maar een maatregel die genomen wordt in het belang van de dienst en die gestoeld is op de gedachte dat de ambtenaar die zijn dienst verlaat en meer dan tien dagen onregelmatig afwezig blijft, geacht wordt vrijwillig uit dienst te zijn getreden. Het bestuur mag derhalve slechts tot dat

ontslag overgaan wanneer, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, het vermoeden dat de betrokken ambtenaar niet langer in dienst wenst te blijven, niet geacht kan worden weerlegd te zijn. Daarbij is het van geen belang of het door de betrokkene aangebrachte motief ter weerlegging van dat vermoeden de toets van de wettigheid kan doorstaan; dat motief moet immers als louter feitelijk gegeven in aanmerking worden genomen.

9. De verwerende partij leidt de bedoeling van de verzoeker om uit dienst te treden af uit de vaststelling dat hij in een periode van twaalf dagen -van 6 tot 17 december 2010- niet op de dienst verschenen is, terwijl hij blijkens de medische attesten voor die periode slechts vrijgesteld was van bepaalde prestaties -met name niet fietsen-.

10. De verwerende partij erkent dat zij op 8 december 2010 het medisch getuigschrift van de verzoeker omtrent zijn ongeschiktheid van 6 tot 15 december 2010 ontvangen heeft. Zij erkent ook dat de verzoeker op 6 december 2010 naar de dienstleiding gebeld heeft om mee te delen -zoals de verzoeker het in zijn verweerschrift stelt- “dat (hij) niet kon komen werken door een geforceerde rug”.

Het feit dat de verzoeker de eerste dag van zijn afwezigheid met het bestuur contact genomen heeft en dat hij vervolgens ook regelmatig een medisch attest ingediend heeft, vormt op zich het tegenbewijs van de bedoeling om, zeker voor de aangewezen periode van werkonbekwaamheid, niet langer in dienst te blijven. Dat de verzoeker niet gehandeld heeft volgens de voorschriften van die medische attesten, aangezien zij niet konden verantwoorden dat hij weg bleef van de dienst, doet aan die vaststelling niets af; om die onregelmatigheden tegen te gaan moet het bestuur andere mogelijkheden van het statuut aanspreken.

11. Met de gegevens waarover zij beschikte mocht de verwerende partij niet besluiten dat de verzoeker in de periode van 6 tot 15 december 2010 uit dienst wenste te treden. Aangezien de afwezigheid van de verzoeker, waarop de bestreden beslissing steunt, slechts twaalf dagen beloopt, leidt die vaststelling tot

het besluit dat de vereiste van tien dagen afwezigheid als bedoeld in artikel 125 WGP, niet vervuld is.

12. Het middel is ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker zet uiteen dat het nadeel zich op professioneel, financieel en familiaal vlak situeert. Op professioneel vlak overvalt de beslissing hem en betekent het een kaakslag voor hem; die schandvlek zal door een vernietiging niet worden uitgewist. De beëindiging van zijn tewerkstelling maakt dat hij niet onmiddellijk werkloosheidsuitkeringen kan verkrijgen zodat, rekening houdend met de financiële lasten van zijn gezin, zijn levensstandaard onder de bestreden beslissing lijdt, hetgeen hij niet moet dulden totdat later een vernietigingsarrest wordt gewezen.

14. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker niet aantoont dat hij een moreel nadeel ondergaat dat niet hersteld zal worden door een vernietigingsarrest, dat er van een schandvlek geen sprake is omdat de bestreden beslissing geen tuchtstraf betreft, dat de verzoeker zijn professioneel nadeel niet verduidelijkt aangezien het bestuur na een vernietiging zijn loopbaan zal moeten herstellen, dat een financieel nadeel steeds herstelbaar is en dat, wat de financiële mogelijkheden van het gezin betreft, de verzoeker voldoende rechten heeft opgebouwd om een RVA-tussenkost te vragen in de periode dat hij ander werk zoekt en dat niet vast staat dat de RVA hem zal uitsluiten van vergoedingen zodat het financieel nadeel dat de verzoeker beweert te ondergaan eerder een ongemak betreft dan een ernstig nadeel.

Beoordeling

15. Met de bestreden beslissing wordt de relatie tussen de verzoeker en het bestuur verbroken. Aangenomen wordt dat zulks in de regel beschouwd kan worden als een beslissing die op professioneel, financieel en moreel vlak aan de betrokkene een nadeel berokkent dat ernstig en moeilijk te herstellen is. De uiteenzetting van de verwerende partij maakt niet duidelijk dat er in dit bijzonder geval reden is om anders te beslissen.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 februari 2011 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij Thomas Valent definitief uit zijn ambt ontheven wordt vanaf 7 februari 2011.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 mei 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Vera Wauters, griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche